

Druhá kapitola

Dívky pospíchaly za tetou Janou do místnosti denní péče. Teta se především věnovala česání a stříhání srsti. Na provozování psího hotelu ještě nebyla zdaleka připravená, ale několikrát se na ni zákazníci obrátili s prosbou o pomoc. Nechtěli nechávat svá štěňata ve velkých útulcích. Přáli si, aby se o ně postaral někdo, u koho se budou cítit

jako doma. A teta Jana žádné štěně v nouzi nikdy neodmítla.

Bydlela v bytě nad salonem. Když měla čtyřnohého nájemníka, večer se o něho starala. Katka a její kamarádky ho opatrovaly po vyučování a o víkendech.

„Pojďte se seznámit s Bárrou,“ vyzvala je teta. „Je to čtyřměsíční bernský salašnický pes.“

Podél jedné ze stěn stály čtyři kotce. Tři byly prázdné. V tom čtvrtém, pod oknem, se usmívalo roztomilé štěně. Psí holčička byla převážně černá, ale nad každým okem měla rezavou skvrnu. I silné nohy měla ryšavé, avšak tlapky zářily bíle, stejně jako hrudník a krk. Mezi očima se táhla bílá lysinka a pokračovala až na čumáček.

Když štěně uvidělo děvčata, vyskočilo a zavrželo ocáskem. Hádejte, jakou barvu měla jeho špička? Bílou!

„Ach, ta je nádherná!“ vykřikla Mája.

„Ahoj, Báro!“ pozdravila Katka tříbarevného chlupáčka. „Jenom se na sebe podívej, jaká jsi kráska!“

Bára si mohla uvrtět ocásek. Důvěřivě se na dívky usmívala.

Teta Jana se zakřenila. „Bára je tady ze zvláštního důvodu. Její panička, Greta, ji připravuje na první výstavu.“

„Vždyť Báře je teprve pár měsíců,“ podivila se Gábina. „Není na výstavu moc mladá?“

„Je,“ souhlasila s ní teta Jana. „Proto ji bude Greta předvádět ve třídě štěňat. Posuzovatelé sledují, nakolik štěňata odpovídají své plemenné příslušnosti. Výstava se koná už tuto sobotu.“

Katka se rozzářila. „Stálo by za to se tam podívat!“

„Bára se poprvé ocitne v předváděcím kruhu. Greta si přeje, aby si zvykla na šum a ruch. Nepočítá s tím, že by Bára vyhrála, ale chce, aby se její štěně chovalo slušně,“ vysvětlovala teta. „Greta pracuje z domova a už začala Báru cvičit. Trénuje ji každý den.“

Katka se na fenku podívala. Seděla v kotci a oddaně k tetě vzhlížela. Skoro jako by poslouchala, co říká!

„Ale tento týden má Greta spoustu práce. Musí se starat o zákazníky a neví, kam dřív

skočit,“ pokračovala Jana. „Dohodly jsme se, že sem Báru každé odpoledne přivede. Slíbila jsem Gretě, že si budete s jejím štěnětem každé odpoledne hrát a dělat mu společnost. Ale Greta má na vás velkou prosbu. Požádala mě, jestli byste nemohly s Bárou procvičovat povely. Výstava se koná už za pět dní.“

Katce se rozsvítily oči. „Jasně, že s ní budeme cvičit!“ zvolala. Srdce jí bušilo vzrušením.

Mája a Gábina nadšeně přikyvovaly. „Moc rády!“

„Výborně!“ zaradovala se teta a vesele zadupala nohama. „Věděla jsem, že se na vás mohu spolehnout!“

Otočila se ke Katce. „Teď vám rychle ukážu, co musí Bára trénovat. Můžete ji pustit z kotce? Já dojdu pro vodítko.“

Katka otevřela drátěná dvířka a štěně se vybatolilo ven. „Jdeme na to, pejsánku!“ zašeptala

a Báru zvedla. Fenka se tetelila radostí. Divoce švihala ocáskem.

„Ty jsi ale sladoušek!“ vyznávala jí Katka lásku. Zhluboka vdechovala opojnou štěněcí vůni. Hladila Báru po hřbetě. Políbila ji na vršek hlavy a potom ji opatrně postavila na podlahu.

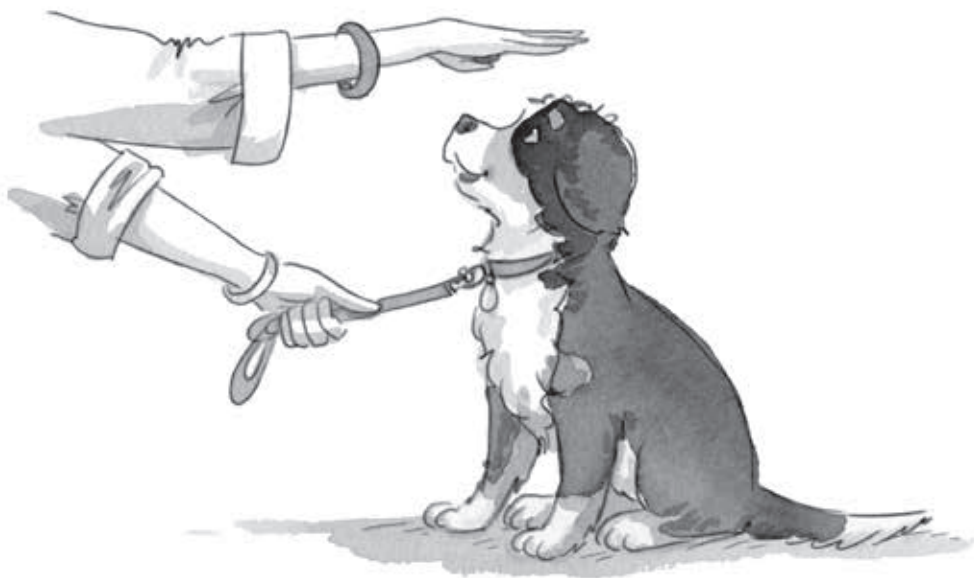
„Ke mně, Báro!“ zavelela Mája a psí holčička k ní poslušně klusala. Hned nato se přivítala s Gábinou.

„Je hodně přátelská,“ poučila je teta Jana. „Bernští salašníci psi jsou obvykle láskyplní a klidní. Snaží se každého potěšit.“

Když Gábina a Mája Báru několikrát pohladily, přišla na řadu teta Jana. Štěně k ní vesele přiskotačilo. Jana vzala ze sáčku na policiče pár psích dobrůtek a připnula fence k obojku vodítko.

„Dobře, Báro,“ oznámila štěněti. „Pojďme děvčátkům ukázat, co už umíš. Napřed si sedni.“

Jana držela v ruce piškot. Opatrně připá-
žila a počkala, až si získá Bářinu plnou pozor-
nost. Otočila ruku tak, aby fenka viděla, co má
na dlani. Pomalu zvedla ruku nad Bářin nos. Piš-
kot přidržovala palcem. Aby na něj Bára viděla,
musela zvednout bradu velmi vysoko. A aby
mohla zvednout bradu, musela hodně zaklonit
hlavu, a když to udělala, přilepila zadeček k pod-
laze. Seděla!

„Hodná Baruška,“ pochválily ji dívky a teta Jana dala fence piškot. Štěně zakmitalo ocáskem a začalo ho chroupat.

„Ale proč neřeknete Báře *sedni*, když ji cvičíte?“ zeptala se Mája.

„Správná připomínka,“ pochválila ji teta Jana. „Když jsou štěňata takhle malá, dokážou se soustředit pouze na jednu věc. Proto je nejlepší používat jenom jeden povel – buď ruku, nebo hlas. A protože štěňata lépe vnímají pohyby než slova, mnozí lidé používají jenom ruce. Jakmile se pejskové naučí reagovat na gesta, cvičitelé přidají slova. Štěňata se naučí spojit si pohyb ruky s povellem *sedni*. Potom jim stačí říct a oni poslechnou.“

„Páni!“ podivila se Mája. „Tohle je úplná psi psychologie. Připadá mi to složité.“

Bára se zvedla a plna očekávání mrskala ocáskem. Nespouštěla oči z kapsy tety Jany. Věděla, že se tam schovávají další piškotky.

„Dále musí Bára pěkně chodit na vodítku,“ vysvětlovala teta. „Vodítko nesmí být moc dlouhé a volné, ale taky ne příliš krátké a napnuté.“ Upažila ruku, ve které držela vodítko, a dvakrát s Bárou obešla místnost. Cestou dávala Báře piškoty. „Vidíte, jak mě Bára sleduje a zvedá hlavu?“

„Hodná Bára,“ pochválila Katka fenku a zatlaskala.

„Dále musí Baruška klidně stát, zatímco se jí budou posuzovatelé dotýkat,“ pokračovala teta Jana ve školení. Postavila se před Báru s piškotem v ruce. Zvedla ruku tak vysoko, aby fenka pěkně našponovala hlavu a krk a nastražila uši. „Májo? Mohla bys Báru pohladit, prosím?“

Mája se sklonila a pohladila chlupatou žákyni po hřbetě. Teta Jana chtěla Báru odměnit, ale ta se lísala k Máje a olizovala jí dlaň.

Holčička se smála. „Tak tahle psí parádnice nám dá ještě spoustu práce!“

„A nakonec nám musí dovolit, abychom jí zkontrolovali zuby.“ Jana se shýbla a jemně rozevřela fence čelisti. Bára šťastně mávala ocáskem.

„Klidáňko piáňko. A je to!“ pochvalovala si teta.

Podívala se na hodinky. „Proboha! Musím běžet! Zákazníci čekají! Můžete si ji převzít, děvčata?“

„S radostí!“ přisvědčila Katka a teta jí podala vodítko.

„Kdybyste něco potřebovaly, přijďte za mnou.“ Zamávala jim přes rameno a byla pryč.